

Престол

Яків Щоголів

Багато бачили престолів, що одвіка
Були споруджені рукою чоловіка,
Із срібла й золота, каміннями облиті,
В парчу і оксамит, найбережно обвиті.
І блиск їх сяяв так, що очі засліплялись,
Що й сильні їх ступнів торкнутися боялись;
А бідні долею, хоч би того й хотіли,
І здалека до їх наблизитись не сміли.
Але були вони утворами людськими,
То й певно божий суд сподіявся над ними:
Метали билися, каміння обсипалось,
І з блиску давнього нічого не зосталось!

І інший є престол: давно його зробили
Із дерева й гвіздків; але такої сили
Від часу давнього, як сонця й світа стало,
В престолах золотих ніколи не бувало.
Ні оксамитами, ні шовком не покритий,
Він кров'ю господа за гріх людей обмитий,
Як джерело добра і милостей без ліку,
Як стяг нерушимий, стоятиме довіку.
Ні люди, ні годи його з основ не знімуть;
Бо лави янголів те місто стерегтимуть.

Багатий муками і долею важкою,
Хто бачив тільки ніч без світа над собою,
Хто до минулого оглянутись не сміє,
Кому надіями і впереді не мріє,
У кого падає крив'яний піт від чола, —
Без жаху наближайсь до славного престола;
Впади до ніг його; скажи, що сил немає
Нести скорботу ту, що серце надриває,
Що довго помочі ти ждав собі від мира
Що в мир давно уже твоя пропала віра
І що, в лихій тузі й недолях, не людської—
Прийшов шукать сюди ти помочі другої;
І якщо без кінця благання ти положиш

До сили божої — повір, скорботу зложиш,—
Господь сказав: "Прийдіть, замучені бідю,
Прийдіть, трудовники, і я вас заспокою!"